

Aturem la repressió: Cal un pla de lluita i organitzar una nova vaga general

written by Lluita Internacionalista | 8 d'abril de 2018

Amb la tornada a la presó de més consellers i conselleres, l'expresidenta del Parlament i l'activació de les ordres internacionals d'extradició contra Puigdemont i els i les conselleres a l'exili, l'Estat puja un graó més en l'escalada repressiva. Aquesta ofensiva contra els dirigents independentistes, és la punta de l'iceberg del macroprocés contra bombers, professorat, pallassos, mecànics, regidors... És l'aparell de l'Estat que s'acarnissa contra tot el poble que es va rebel·lar l'1 i el 3 d'octubre. Alhora, l'Estat suspèn la llei catalana de la sanitat universal, que donava una mínima cobertura sanitària als sense-papers. L'ofensiva és en tots els fronts.

La col·laboració de la Unió Europea (UE) i els seus estats amb la repressió constata un cop més que és un club d'estats i de multinacionals, que els pobles i la classe treballadora no en poden esperar res, més enllà de les contradiccions que podem generar entre uns i altres. Els mateixos que enfonsen en la misèria el poble grec són els qui neguen el dret del poble català a l'autodeterminació nacional.

En aquesta situació és un error creure que el problema és constituir un Govern, encara que sigui autonomista, per aturar el 155. Perquè el problema no es limita al 155: l'Estat ha creat els instruments per tenir lligades de peus i mans les institucions, amb la intervenció de les finances i l'amenaça permanent del cop policial i judicial. Les autonomies tal com les vam conèixer són cosa del passat. L'Estat Autonòmic de la constitució del 78 ha entrat definitivament en fallida, i s'aprofundeix la crisi de la Monarquia.

Donem suport a la posició manifestada per la CUP-CC d'investir Puigdemont, que va ser el president cessat pel 155, perquè suposa un acte de sobirania davant les prohibicions de l'Estat que neguen els resultats del 21 de desembre. Aquesta decisió no ha d'implicar cap compromís amb la política que pugui desenvolupar el Govern ni ha de condicionar la nostra. S'ha de seguir denunciant públicament el dilacionisme i els reiterats acataments a la legalitat de l'Estat de JxC i ERC.

Cada pas enrere no atura l'escalada repressiva, al contrari: l'abraona, perquè l'Estat no busca un acord sinó una derrota històrica de l'independentisme per salvar la Monarquia, i a la vegada, completar un llarg procés de recentralització que va començar amb la LOAPA de Felipe González i va continuar amb Aznar. Per això, són nefastes les contínues vacil·lacions i dubtes que ha generat la direcció política de PDeCAT (o JxC) i ERC. Ho va ser quan no es va proclamar la República el 3 d'octubre, en el millor dels escenaris possibles, la vaga general. Ho va ser el 10 amb la proclamació suspesa, i ho va ser després del 27 d'octubre amb l'entrega de les institucions al 155 sense resistència i sense crida a la mobilització. Ho han estat en les declaracions davant el jutge negant l'efectivitat de la proclamació de la república catalana... renúncies que no han servit per treure-se'ls de la presó, però que ha provocat desconcert, desgast i decepció.

La clau de la situació exigeix recuperar la mobilització contra la repressió i per la República catalana. Ens cal un pla de lluita amb noves convocatòries de vaga general, un pla debatut des de baix. I per fer-ho possible ens cal impulsar des dels Comitès en Defensa de la República i des de la plataforma d'organitzacions del sindicalisme alternatiu i polítiques, que van convocar la vaga general del 3 d'octubre, a una assemblea àmplia dels dos organismes per aprovar el pla i la vaga general.

Necessitem convocatòries a la participació àmplia i massiva, no accions de pocs que allunyen la majoria. Cal eixamplar la

base, però no retrocedint cap a un autonomisme inexistent, sinó connectant la ruptura republicana amb la satisfacció de les necessitats socials d'una majoria obrera. La lluita per la República la guanyarem si la identifiquem amb unes pensions dignes o amb les reivindicacions del dia de la dona treballadora, contra les retallades i la precarietat, contra els acomiadaments i en defensa de les condicions de treball... perquè és per això que també volem República. Cal ser al costat dels i de les treballadores de restauració, del Lot 22, que lluiten en vaga indefinida a l'aeroport contra el desmantellament de les conquestes que vol imposar AENA, com cal estar amb els i les treballadores de les càrnies en lluita. Però aquest compromís cap a la classe obrera no el pot fer qui ha governat Catalunya amb retallades a l'escola i la sanitat pública dels governs de CiU o JxS amb ERC, cal fer-ho des de l'esquerra independentista i l'esquerra revolucionària, des de la CUP-CC. Ens cal construir un referent fort d'esquerres per la República Catalana, des de l'internacionalisme i la solidaritat de classe.

És des d'aquesta actitud compromesa amb les classes populars que cal denunciar Ciutadans en el cinturó industrial davant un sector de la classe obrera que els va votar, perquè darrere la bandera monàrquica volen ocultar que són instrument de l'Ibex 35 i de les polítiques per atacar les classes populars, que són també amb el PP els de l'increment del 0,25% de les pensions, són qui ha pactat amb el PP uns pressupostos per imposar noves retallades: reduir per sota del 4% del PIB els diners per educació i del 6% els de sanitat, tot un rècord. Amb el 155 actiu es blinden els més de mil milions en els concerts educatius, però no es fa cap inversió per millorar l'ensenyament públic.

La lluita per la República la guanyarem si intentem per tots els mitjans que no quedi aïllada, i si fem de la solidaritat amb la resta de pobles de l'Estat i internacional una constant. Hi ha hagut mobilitzacions de suport a les Illes, el

País Valencià, el País Basc, Galiza, Madrid i a molts països. Cal ampliar la campanya de solidaritat a tot l'Estat i en l'àmbit internacional: des de With Catalonia es fa una crida a la mobilització el cap de setmana del 14 i 15 d'abril. És responsabilitat de Podemos, que s'escandalitza del que fan jutges i el govern del PP, cridar a portar al carrer la solidaritat. Com ho és la de les direccions de CC00 i UGT que tindrien a les seves mans aturar la repressió de l'Estat si fessin una crida en solidaritat amb el poble i els i les treballadores catalanes. Per això cal seguir treballant en el marc de les Marxes de la Dignitat, que van néixer per defensar "pa, treball i dignitat" i que han defensat el dret d'autodeterminació i el referèndum de l'1 d'octubre. La lluita per la República Catalana és la lluita contra el règim del 78 que oprimeix tots els pobles i els treballadors i treballadores de l'Estat.